

SHOLLY SHONK FIFFT

TONEELHUIS BENJAMIN ABEL MEIRHAEGHE

Een voorstelling met een thema even ondoorgrondelijk als de titel: het kosmische. Gefascineerd door de James Webb Space Telescope en de oneindigheid van de menselijke verbeelding creëert een diverse groep performers een extatische trip doorheen onze innerlijke wereld en de uithoeken van de kosmos.

Met geestverruimende elektronische muziek van Caterina Barbieri.

REGIE

Benjamin Abel Meirhaeghe

VAN / MET

Alphonse Eklou, Bully Fae Collins, Eurudike De Beul, Faust De Winne, Fumiyo Ikeda, Hanako Hayakawa, Malique Fye, Nathan Felix-Rivot

SCENOGRAFIE / LICHTONTWERP

Bart Van Merode, Zaza Dupont

KOSTUUMONTWERP

Sietske Van Aerde

KOSTUUMASSISTENTIE

Lena Mariën, Alexandra Panoutsopoulou

DRAMATURGIE

Louise Van den Eede

TEKST

Jori(k) Amit Galama

MUZIEK

Caterina Barbieri
Song 'Annihilating': Bully Fae Collins

VOCALE COACHING

Wouter Deltour

REGIEASSISTENTIE

Hannah Brugge, Lut Lievens

PRODUCTIELEIDING / TOURMANAGEMENT

Stefaan Deldaele

TECHNISCHE PRODUCTIELEIDING

Maarten Meeussen

TECHNIEK VOORSTELLING

Bram Delafonteyne, Dominick Geentjens, Paul Van Caudenberg, Jeroen Kenens, Ward Vandenbossche

TECHNIEK BOURLA

Kris Depuydt, Henk Vandecaveye, Pim Janssen, Filip Van Berendoncks, Raf Joossens, Brian Doms, Lies Van Looek, Eva Dermul, Douwe Van Hassel (stage), Victor Boni (stage)

UITVOERING KOSTUUMS

Kostuumatelier Toneelhuis:
Kasia Mielczarek, Kathleen Van Mechelen, Monique Van Hassel, Tanya Maldonado

UITVOERING DECOR

Decoratelier Toneelhuis:
Senne Suls, Noah Dockx, Friedemann Koch, Patrick Jacobs, Chris Reijnen, Niels Antonissen

PRODUCTIE

Toneelhuis

COPRODUCTIE

Tandem Scène Nationale Douai (FR)

MET DE STEUN VAN

De Tax Shelter maatregel van de Belgische federale overheid in coproductie met LOOK@LEO

MET DANK AAN

Peter Missotten, Simon van Schuylenbergh, scouts 77ste Sint-Paulus Edegem, Urania Hove

SPREIDING

ART HAPPENS, Toneelhuis

TON&ELHUIS&

SHELLY SHONK FIFFIT

Benjamin Abel Meirhaeghe zoekt in de voorstelling met de mysterieuze titel *Shelly Shonk Fiffit* geen antwoorden, maar plaatst de oervraag zelf in het opgevangen oerlicht van de James Webb Space Telescope.

De Webb-telescoop is de meest gesofisticeerde ruimtetelescoop ooit, gelanceerd in 2021 door NASA, een uitvinding die ver en diep in het heelal én het verleden kan kijken, die licht kan vangen van de allereerste sterren en ons iets leert over de geboorte van het heelal. In *Shelly Shonk Fiffit* tonen die beelden daarnaast ook hun allegorische, mythische strekking.

Want uit beelden die we niet begrijpen wordt onze oeroude verbeeldingskracht herboren. Net zoals we vandaag metaforen zoeken in de destructie van zwarte gaten of een uitgestrekte hand in een sterrenwolk herkennen (Pilaren der Schepping, Star-Queen Nebula), zo verbonden de eerste mensen ook hun bestaan aan de stand van de sterren, de zon en de maan. Ze ontleenden betekenis aan de dingen groter dan zichzelf, aan dingen die ze niet begrepen. Ze ontwierpen mythes, muziek, rituelen en zagen de tekeningen hiervan in sterrenformaties terugkeren, beelden die ingrijpend waren voor de sociale organisatie van hun samenleving. Het is die verbeelding die ervoor heeft gezorgd dat we in rollende boomstammen de mogelijkheden van een wiel zijn gaan zien, dat we een lied horen in de vibratie van een stem, dat we de oogst organiseren naar de stand van de zon, materiaal ombuigen naar beelden die troosten. Dit zegt iets over het vermogen waarmee de mens met zijn gedachten boven zichzelf en het heelal kan uitstijgen. De Webb-telescoop geeft blijk van ons aloude vermoeden dat er voorbij de dingen die zich tonen, ook nog andere werelden bestaan.

Op 26 juni 2023 nam de telescoop een deep space foto van sterrenformaties van miljoenen jaren oud waarop we duidelijk een vraagteken kunnen herkennen. Waarschijnlijk twee galaxieën die elkaar raken, maar dit grapje van de kosmos om een vraagteken te plaatsen, lijkt ons te zeggen dat dit de eeuwige uitkomst moet blijven: het niet-weten als begin.

Shelly Shonk Fiffit vraagt om te kijken zoals schilder Salvador Dalí keek naar de rotsen van de Costa Brava:

Nature loves to hide. “Alle beelden die bij de aanblik van de rotsen oplichten, transformeren naarmate je dichterbij komt of verder weg staat. Dat is een sensatie die niet alleen ik onderga, ook de vissers hebben dat al lang geleden geconstateerd en hebben die rotsformaties daarom namen gegeven als ‘Kameel’, ‘Adelaar’, ‘Aambeeld’, ‘Monnik’, ‘Dode vrouw’, ‘Leeuwenkop’.

In die voortdurende verkleedpartij ontdekte ik de diepe betekenis van het schaamtegevoel van de natuur waarop Heraclitus een toespeeling maakt in zijn zin ‘de natuur houdt ervan zich te verstoppen’. Door de beweeglijke vormen van die onbeweeglijke rotsen, dacht ik na over mijn eigen rotsen, de rotsen van mijn denken. Ik wou dat ze waren zoals in de Costa Brava, dat ze met elke kleine beweging in de ruimte veranderen en nieuwe verbanden scheppen, zichzelf tegenspreken, zich anders voordoen, huichelachtig, verkleed, vaag en concreet, zonder de sluier van het wonder, materieel en hard als graniet, rotsen waar ik altijd iets anders in zie.”

Uit de brieven van Salvador Dalí

De tijdsbeleving van *Shelly Shonk Fiffit* is allegorisch. Wat opgevangen wordt in die korte tijdspanne op de scène is vanuit de kosmos gezien zo klein, een detail niet groter dan de opperste concentratie van een trillend atoom. Naarmate we dichterbij komen en doorheen dimensies reizen wordt die tijd elastisch. Een momentum dat zich uitstrekt en waarin alles tegelijk gebeurt. Waarin verdwijningen en verschijningen invloed uitoefenen op elkaar. Waarin de mens afhankelijk is van de niet-mens, van ecosystemen die enkel onder een microlens waarneembaar zijn, en waar we afhankelijk zijn van de werelden van bacteriën, mineralen, schimmels, koralen en levensvormen die we nog moeten ontdekken, van elkaar.... Alles zit relation-

eel vervat in dit kortstondig web waarin elke levensvorm zich manifesteert als hoogst noodzakelijk, net voordat alles weer tot sterrenstof vergaat.

Sinds Copernicus moeten we omgaan met de onmetelijkheid en schaalloosheid van het universum. De mens is geen eindpunt meer in de evolutie zoals iedereen voordien dacht, we zijn geen middelpunt meer in het universum. Het westerse wereldbeeld trekt een duidelijke grens tussen de mens en de rest van de wereld, en stelt de rede centraal. *Shelly Shonk Fiffit* stelt net een pluriversum voor waarin dat onderscheid wegvalt, waarin balans en co-existentie belangrijker zijn dan groei en vooruitgang, *Shelly Shonk Fiffit* is een wereld die andere werelden mogelijk maakt, omdat de verbeelding en onze afhankelijkheid van verborgen werelden onze band met de natuur kunnen herstellen.

“Wie gaf ons de spons om de horizon uit te vegen? In welke richting bewegen we ons nu? Weg van alle zonnen? Vallen we niet aan een stuk door? En wel achterwaarts, zijwaarts, voorwaarts, alle kanten op? Is er wel nog een boven en een beneden? Dolen we niet door een oneindig niets? Voelen we de adem van de lege ruimte niet in het gezicht? Is het niet kouder geworden?”

Nietzsche in De vrolijke wetenschap

In *Shelly Shonk Fiffit* zien we dat in elke performer verborgen werelden schuilen. We zien hen doorheen parallelle ruimtes reizen. Doorheen de lichtvangende portalen die hun ogen zijn, komen de beelden die ze onderscheppen binnen en worden ze weer vervormd in de kosmos achter het oog, onze innerlijke kosmos.

Die cyclus van bemiddelende beelden reisde altijd al doorheen de mens, van onze voorouders in de grotten tot onze futuristische nakomelingen. Als een wiel dat eeuwig over de Melkweg dendert.

“Heb geduld met alles wat onopgelost is in je hart, en probeer van de vragen zelf te houden, alsof het gesloten kamers zijn of boeken die in een vreemde taal geschreven zijn. Zoek niet naar de antwoorden, die je niet gegeven zouden kunnen worden, want dan zou je ze niet kunnen leven. En het gaat erom alles te leven. Leef de vragen nu.”

Rainer Maria Rilke in Brieven aan een jonge dichter

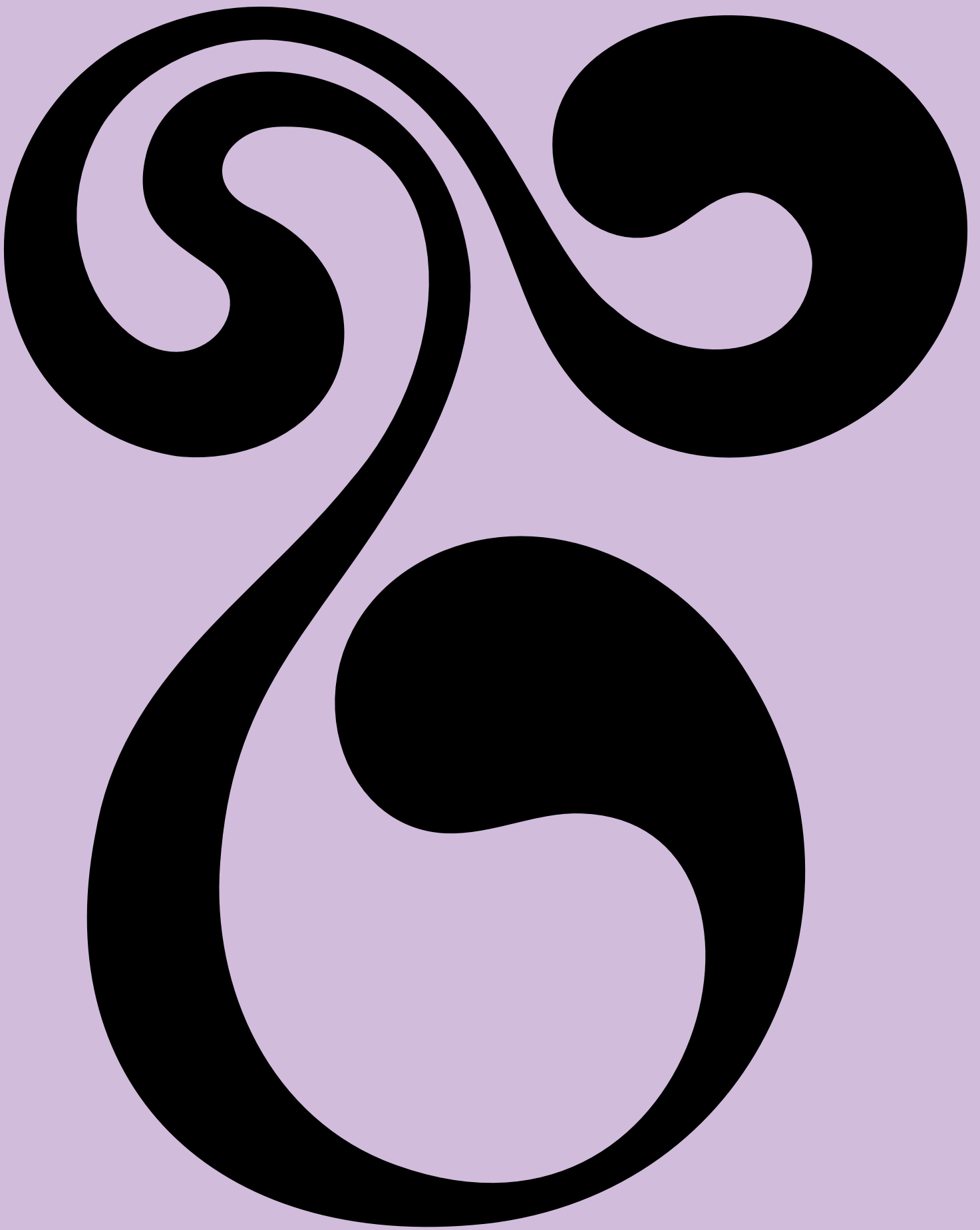
Louise Van den Eede

Rotsen aan de Costa Brava

De Pilaren der Schepping

Toneelhuis werkt met subsidies van de stad Antwerpen en de Vlaamse overheid.
Grafische identiteit: Bureau BoschBerg

HUMO

Vlaanderen
verbeelding werkt

STAD ANTWERPEN

DeMorgen.

TON&ELH&IS.BE